

Miodrag Raičević

NEMA LJEPŠE TICE OD PRASICE ILI KAKO JE BROZ OD MALIH NOGU BIO SPREMAN NA ISTE SE DOČEKATI

Drug Tito rodio se u Kumrovcu, nedaleko od Spomen doma. Otac druga Tita zvao se Franjo, a i car im se tako zvao. Franjo & Josif. Bio je to čovek (Titin ćaća, pr. pr. pr) kaže legenda, suv kao pritka, crne&kovrdžave kosice i orlovska nosa, što je njegovom izgledu davalo zanesen izraz uvek na istu stranu, pogotovo kad se napije. Majka mu se odazivala na ime Marija, ali si morao da se dereš, i bila je brza u poslu i na jeziku, takoreći žena-čoeck! Rodom iz obližnjeg sela, često je odlazila tamo, a samim tim se i vraćala vamo. Legenda dalje pripoveda da su se ona i Franjo skembali kad je ovaj išao da secira drveće kojeg je uvek bilo više na drugoj strani. Neko vreme su se dosmundžavali preko reke, a kako je reka bila dosta bučna, uzeli su se iz prave. Capcarap!

Iako nisu radili u rudniku, život im nije bio lak.

Da bi se nekako prehranili, drug Franjo je radio s konjima, a od njega je, kasnije, to nasledio drug Tito.

Imali su petnaestoro dece.

Drug Tito je bio sedmi po redu. Franjo svojoj ženi nikad nije tražio, ali ona mu je davala, beše veselnica široke i ruke. Imao je, taj isti Franjo, njen muž, običaj da kaže:

"Eh, da je pičke, ljeba će bit!"

Ali, avaj, hleba, kako beleži Vlad&Mir Ded&Jer, nikad ni bilo dosta. O pršutu da i ne govorimo.

Legenda kaže, a i Ded&Jer je istog mišljenja, da su jednom otac i majka otišli rođacima čak u goste. Deca su, iz toga se dade zaključiti, ostala sama kod kuće. Baš lepo! I opet su bila gladna. Ako ćemo ni po babu ni po stričevima, to je ono što jebe naše kokoške!

Na tavanu je nadole visila suva svinjska glava,

*"Svinjska glava suva
kroz nju gorski vjetar duva",*

koju su čuvali za Novu godinu, bez obzira.

- Do kurca, za Novu godinu! - đipi drug Tito i skide je s kuke na kojoj je visila, a ona da se okrenu i reče:

- Draga braćo i sestre, ova glava koju sam ja sad skinuo živi je dokaz da je radničkoj klasi dosta buržujskih okova. Svanuo je i naš dan! Ojha!

- Tako je! Živijo drug Tito! - ciliknuše najmlađi.

- Živijo! - prihvatiše ostali manje više.

- Dole bulzoazija, dole plofiteli! - drao se trogodišnjak Brozovih.

- I crnoberzijanci...

- I oni, nalavno.

- Druže Tito... - poče bojažljivo njegova najstarija sestra - ali mama i tata će se...

- Tko ih jebe! - prekide je Broz i bači glavu (ne svoju, svinjsku) u kazan u kome se već meškoljila vrela voda za dom spremna, tj. A onda, po Bevku, dodade i malo brašna, mada niko nije znao zašto, a drug Tito ni kasnije nije imao običaj da kaže zašto je nešto uradio.

Glava se okretala levo-desno u vreloj vodi. Kuvala se preko dva sata, u stvari dok drug Tito nije, što kaže Jovanka, "popizdeo". Otrčao je iza kuće, izvadio jedan kolac iz tarabe, i s njim uleteo u kuću.

- Sklanjaj se! - dreknuo je i zabo kolac u glavu. Već tada se dalo naslutiti ono što će ga krasiti u njegovom kratkom, ali zato dosta uspešnom životu. Izvadio je glavu na suvo brecajući:

- K sebi ruke! Odbij! Mrš!

Seo je za sto, odvalio uši od glave i bacio ih preplašenoj braći i sestrama.

- Zamislite da su žvakaća guma, sad ću ja...

A onda je uzeo da čereči svinjsku glavu. Kad je završio, a beše opuvao njene najlepše sastavne delove, okrete se ostaloj deci:

- Draga braćo i sestre...

I taman kad htjede da nastavi, na vratima se pojaviše, pogodite ko: otac i majka. Aha! Majka je stajala raskrečenih nogu, otac razrogačenih očiju.

- Jebaću vam maaaajku! Čiju li ćemo glavu sad da kuvamo za Novu godinu, to ti nama reci druže Tito? - planu Franjo ljut ko Josif posle atentata.

- Puca mi kurac, da ti iskreno kažem. - reče drug Tito čačkajući zube onim istim kolcem, Baš ko Čelik.

- Aaa, pucaće ovdje, koliko ja vidim još nešto! - jeknu Franjo i poče da izvlači kaiš iz pantalona. I taman kad zamahnu da opauči druga Tita, iste mu spadoše.

Deca prsnuše kud koje u smeh.

Drug Tito ga pogleda lizijerno, mirno išeta iz sobe i uđe u prohladnu zimsku noć.

- Kojekude. - progundā sebi u bradu i podrignu.

Otada ga nisu videli. Prodoše godine: ni pisma ni razglednice. A onda, jednog prohladnog novembarskog jutra, videše ga: jahao je na čelu kolone, pevušeći:

*"Mlade partizanke,
omorike tanke..."*

ČUDOM ŽIV

Kraj Sutjeske prohladne vode,
Granata je kompletno pukla,
Pomislih načas štab nam ode,
(Komesar se ne beše ni obukla)

Štekće šarac, kosi sve živo,
Planina se cjepa na dva djela,
Nad nama nebo jesenje sivo,
Pod njim četa izgibe cjela.

A ja šta ću, ali sa kime ću,
Pravo da kažem: prpa, panika.
Meci me ko osice saljeću,
Kod svakog Nijemca moja slika.

Bijah bogme i na smrt pristo,
Kad psa mi geler sludi načisto.

Herojski pogibe vjerno pseto,
Ja nekim čudom ostah živ, eto.